

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2016-04-18
Besvaras senast
2016-05-09

Till finansminister Magdalena Andersson (S)

2015/16:567 Åtgärder för finanspolitikens långsiktiga hållbarhet

I vårpropositionens kap. 10 presenteras en bedömning av finanspolitikens långsiktiga hållbarhet. Det är ett spännande kapitel med mycket och relevant information som på många sätt kan bidra konstruktivt i samhällsdebatten. Samtidigt väcker kapitlet en del frågor.

Framför allt bygger argumentationen i kapitlet i stort på antagandet om en oförändrad ambitionsnivå. Man utgår alltså från oförändrat beteende respektive politik. Detta är besynnerligt, eftersom historiska siffror visar att kostnadsökningen för skattefinansierade tjänster sedan år 1980 i genomsnitt ligger på 1 procentenhet utöver det som grundar sig på förändringarna i befolkningsutvecklingen. Det gör att slutsatserna är allt för optimistiska och att kommande analyser och diskussioner därför inte blir realistiska.

Samtidigt konstateras att en högre efterfrågan på välfärdstjänster inte nödvändigtvis behöver finansieras med skatter och att den enskilde själv kan betala för vissa välfärdstjänster. Det som vissa i dag anser är kontroversiellt behöver inte vara det i framtiden, eftersom hushållen kommer att ha större resurser att klara av att betala mer själva.

Men man utgår i alla scenarier i vårpropositionen utom ett från optimistiska antaganden; där antar man en utveckling som överensstämmer med hur det sett ut historiskt – scenariot med högre efterfrågan på fritid. I detta fall bedöms följdriktigt och föga förvånande utvecklingen som långsiktigt ohållbar.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga finansminister Magdalena Andersson:

Vill finansministern med vårpropositionen inleda en debatt om omfattningen av det framtida offentliga åtagandet av välfärdstjänster i Sverige och därmed även om möjligheten för dessa att i högre grad än i dag finansieras av alternativa källor än skatter (till exempel försäkringar eller avgifter)?

Vilket värde har de olika scenarierna med orealistiskt optimistiska antaganden? Hade det inte varit både mer intressant och mer relevant att utgå från mer realistiska antaganden och i stället ägna mer utrymme åt att problematisera och

analysera slutsatserna samt diskutera individens ansvar och vilka framtida problem vi i dag med öppna ögon överlämnar till framtidens beslutsfattare?

För det fall att utvecklingen följer en mer sannolik utveckling, som det sett ut historiskt, och utvecklingen därför är ohållbar: Har finansministern tankar och idéer om åtgärder för hur vi ska klara en långsiktigt hållbar finansiering av välfärden i Sverige?

.....
Anette Åkesson (M)

Överlämnas enligt uppdrag

Anders Norin